

Sygn. akt: II AKa 22/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Grzegorz Wątroba
Sędziowie	SSA Marcin Ciepela (spr.) SSA Rafał Doros
Protokolant	Mateusz Dejas

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Bielsko-Biała-Południe w Bielsku-Białej Mateusza Wolnego

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2022 r. sprawy

M. G., syna K. i J., urodzonego (...) w B. oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 263 § 2 k.k.

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej

z dnia 24 listopada 2021 roku, sygn. akt III K 152/20

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej) na rzecz adwokata M. W. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT, tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. G. w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Rafał Doros SSA Grzegorz Wątroba SSA Marcin Ciepela

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 22/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt III K 152/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Punkty 1-3 apelacji obrońcy oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wszystkie trzy zarzuty zdecydowano się omówić wspólnie, gdyż w każdym z nich, zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżącemu chodziło o tę samą kwestię – zakwalifikowanie jako broni gazowej, a nie alarmowej tej broni, którą oskarżony bezspornie posiadał w okresie od marca 2018 roku do 9 lipca 2020 r. i posługiwał się tego ostatniego dnia w czasie dokonanego rozboju. Było to zagadnienie z rodzaju ustaleń faktycznych, a nie – z zakresu naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, jak wskazano w petitum apelacji.</p>		

Stąd, niejako przed nawias dalszych rozważań należy wyłączyć ocenę konstrukcji zarzutów. Zauważyć należy, że zarzuty postawione w punktach 1 oraz 2 apelacji wskazywały na „obrazę prawa materialnego”, gdy tymczasem w związku z naruszeniem wymienionych tam przepisów tego prawa powoływały się na art. 193 k.p.k., który niewątpliwie jest przepisem prawa procesowego. Nie jest natomiast poprawnym zabiegiem stawianie zarzutu opartego na art. 438 pkt 1 k.p.k. w sytuacji, gdy podnosi się obrazę przepisów postępowania, którą przewiduje art. 438 pkt 2 k.p.k. Co jednak istotniejsze, wadliwe było sformułowanie zarzutu naruszenia prawa materialnego z równoczesnym kwestionowaniem ustalenia w postaci rodzaju broni używanej przez oskarżonego. Jak bowiem podkreśla się w judykaturze, naruszenie prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumcji, można mówić o obrazie prawa materialnego (postanowienia SN z 08.05.2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025; z 28.05.2015 r., II KK 135/15, LEX nr 1786793; z 10.09.2015 r., V KK 118/15, LEX nr 1785812). W tej sytuacji obrońca oskarżonego winien był sformułować w punktach 1 oraz 2 apelacji zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, dotyczące rodzaju broni, którą posiadał i posługiwał się oskarżony, a nie

zarzut obrazy prawa materialnego. W istocie był to tego samego rodzaju błąd, gdyż chodziło o ten sam pistolet.

Z uwagi na retorykę całej apelacji ściśle powiązany z jej zarzutami z punktów 1 oraz 2 był ten zawarty w punkcie 3. W nim bowiem również, tak jak we wspomnianych punktach, zarzucono naruszenie przepisu postępowania przy dokonaniu oceny opinii biegłego. Co znamienne, wedle skarżącego miała ona przekładać się na wadliwe ustalenie faktyczne w postaci przyjęcia przez sąd meriti, że oskarżony posiadał i posługiwał się bronią gazową, czyli palną, a nie bronią alarmową. W istocie więc również sednem zarzutu z punktu 3 był twierdzenie skarżącego, choć niewyartykułowane w petitum apelacji, o błędzie w ustaleniach faktycznych. Dlatego też, wszystkie postawione zarzuty omówiono wspólnie.

Na wstępie oceny tak rozumianych zarzutów przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (postanowienie SN z 28.04.2015 r., II KK 89/15, OSNPG 2015/7-8/7, KZS 2015/7-8/26), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeśli tylko: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oraz na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Zdaniem sądu odwoławczego, przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena dowodów przemawiających za przypisaniem oskarżonemu zarzucanych mu czynów została dokonana w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, wszechstronny i bezstronny, i jako takowa nie wykracza poza swobodną oraz pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd I instancji zgromadził istotne dla rozstrzygnięcia dowody, w szczególności nie naruszając treści art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k., zgromadzony materiał dowodowy poddał należytej analizie i ocenie, a dokonane w efekcie ustalenia faktyczne zasługiwały na aprobatę Sądu Apelacyjnego. Całkowicie chybiony był zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., gdyż sąd I instancji ponadstandardowo wnikliwie wyjaśnił podstawę prawną wyroku na str. 16-20 jego pisemnych motywów, a sąd odwoławczy w pełni ją akceptuje. W szczególności, dogłębnie, precyzyjnie i wnikliwie zaprezentowano problematykę rodzaju broni posiadanej i używanej przez oskarżonego, analizując rzetelnie opinie biegłego K. S. (str. 10-11 uzasadnienia) oraz omawiając trafnie zagadnienia prawne. Zawarte tam rozważania przekonują, że Sąd Okręgowy był w tym zakresie w pełni samodzielny, wobec czego całkowicie chybione były twierdzenia skarżącego, że organ I instancji nie dokonał „własnej oceny stanu prawnego” (str. 3 apelacji). Bynajmniej też nie doszło ze strony sądu a quo do naruszenia art. 193 § 1 k.p.k., gdyż biegły z zakresu broni i balistyki K. S. wypowiedział się w kwestiach wymagających wiedzy specjalnej, w szczególności badając broń, a fakt, że znał również obowiązujące

przepisy i po części je przytaczał nie mógł być poczytywany na jego niekorzyść. Konkludując, Sąd Okręgowy dokonał oceny prawnej stanu faktycznego, czemu dał wyraz w bardzo rzetelnym uzasadnieniu.

Jak wyżej wykazano, mimo po części chybionej, a po części pozornej konstrukcji zarzutów w oparciu o art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k., skarżący w istocie kwestionował jedno ustalenie faktyczne dotyczące rodzaju broni. Odnosząc się do tak rozumianego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na treść orzeczenia, Sąd Odwoławczy zauważa, że zarzut taki nie może sprowadzać się tylko do odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich konkretnych uchybień, w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego, dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (wyrok SN z 22.01.1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58). Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu, nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SA w Krakowie z 19.05.2009 r., II AKA 73/09, KZS 2009/9/52, Prok. i Pr. – wkł. 2010/3/42). Zarzut ten jest zatem słuszny tylko wówczas, „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”; nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok SN z 24.03.1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995/84). Tymczasem,

zarzut obrońcy oskarżonego sąd odwoławczy ocenił właśnie jak mający charakter polemiczny. Skarżący uważał bowiem, że broń, którą posiadał i posługiwał się oskarżony, była bronią alarmową kaliber 6 mm, a nie bronią gazową kaliber 9 mm, jak ustalił sąd a quo, przy czym wywody apelującego były dla sądu odwoławczego całkowicie nieprzekonujące.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasadniczy błąd w rozumowaniu i argumentacji skarżącego sprowadzał się do pomijania, że przedmiot, którym posługiwał się w czasie rozboju oskarżony (a wcześniej go posiadał od marca 2018 roku), został – jak wynikało z niepodważanej w tym zakresie opinii biegłego z zakresu broni i balistyki K. S. – wyprodukowany w 2018 roku przez firmę włoską (...) jako broń gazowa model (...) kal. (...) nr (...), a zarazem nigdy nie został przerobiony. Jedynym logicznym wnioskiem wynikającym z tych faktów było, że broń ta nadal, również w czasie popełnienia przestępstw przez oskarżonego, była pistoletem gazowym.

W tej sytuacji, wszelkie wywody obrońcy w kwestii cech broni alarmowej, w tym średnicy, do której nie wymaga ona pozwolenia na broń, nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zresztą, biegły K. S. (vide opinia podstawowa z 04.12.2020 r.) dokonał z wynikiem pozytywnym próby odstrzelenia z przekazanego do badań pistoletu gazowego dowodowej amunicji (4 nabojów). Sąd Apelacyjny zauważa, że skoro bezspornie (tego przecież obrońca nie kontestował) była to amunicja kalibru 9 mm, to pistolet oskarżonego był przystosowany do

użycia pocisków o takiej średnicy. Tymczasem, żaden przepis nie zwalnia z konieczności uzyskania pozwolenia na broń w stosunku do takiej broni.

Konkludując, Sąd Okręgowy trafnie ustalił, że pistolet, który posiadał i którym posługiwał się w czasie rozboju oskarżony, był bronią gazową. W judykaturze i piśmiennictwie od blisko 20 lat absolutnie przeważa zaś stanowisko, że broń gazowa jest bronią palną zarówno w rozumieniu art. 263 § 2 k.k., jak i art. 280 § 2 k.k. (przede wszystkim uchwała 7s SN z 29.01.2004 r., I KZP 39/03, OSNKW 2004/2/13, z glosami aprobującymi: C.P. Kłaka, „Prokurator” 2004/3, s. 85-90; R. Jancewicz, A. Niewińskiego, „Prokurator” 2005/4, s. 85-90; R.A. Stefańskiego, Przegląd uchwał Izby Karnej oraz Izby Wojskowej Sądu Najwyższego w zakresie prawa karnego materialnego, prawa karnego wykonawczego, prawa karnego skarbowego i prawa wykroczeń za 2004 r., WPP 2005/1, s. 102-110; a także: postanowienie SN z 22.01.2003 r., I KZP 40/02, OSNKW 2003/1-2, poz. 11, z glosą aprobującą P. Palki, PiP 2004/2, s. 128 i n., oraz glosą M. Budyn, Prok. i Pr. 2004/3, s. 120 i n.; postanowienie SN z 22.01.2003 r., I KZP 46/02, Prok. i Pr.-wkl. 2003/310, z glosami aprobującymi: P. Pratkowieckiego, PS 2005/2, s. 136-140; A. Grządkowskiego, SIL 2004/IV, s. 249-260; R.A. Stefańskiego, Przegląd uchwał Izby Karnej oraz Izby Wojskowej Sądu Najwyższego w zakresie prawa karnego materialnego, prawa karnego skarbowego i prawa wykroczeń za 2003 r., WPP 2004/1, s. 108-111; postanowienie SN z 10.04.2013 r., IV KK 10/13,

LEX nr 1504581; wyrok SN z 06.03.2007 r., IV KK 349/06, OSNwSK 2007/1/566; wyrok SA w Katowicach z 17.01.2002 r., II AKa 310/01, KZS 2002/4/48; wyrok SA w Lublinie z 21.06.2004 r., II AKa 127/04, Prok. i Pr. 2005/3/20; wyrok SA w Białymstoku z 13.11.2013 r., II AKa 206/13, LEX 1409051; wyrok SA w Lublinie z 17.06.2014 r., II AKa 110/14, z glosą B. Kurzępy, OSP 2015/4/34; wyrok SA w Katowicach z 22.06.2017 r., II AKa 150/17, LEX nr 2343421; Z. Ćwiąkalski [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. art. 212-277d, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2017, art. 263, tezy 16 i 23; M. Mozgawa [w:] M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, M. Mozgawa, Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 263, teza 6; D. Gruszecka [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, red. J. Giezek, Warszawa 2021, art. 263, teza 16; A. Lach [w:] Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, red. V. Konarska-Wrzosek, Warszawa 2020, art. 263, teza 4; M. Kalitowski [w:] Kodeks karny. Komentarz, wyd. V, red. M. Filar, Warszawa 2016, art. 263, teza 5).

Odpowiadając na wywody skarżącego zawarte w uzasadnieniu apelacji, wskazać należy, że powyższa kwestia została w orzecznictwie poddana dogłębnej analizie i szeroko uzasadniona. Punktem wyjścia od lat (zob. np. wyrok SN z 21.01.2015 r., IV KK 343/14, LEX nr 1628956) jest założenie, że dla wykładni pojęć broni palnej oraz amunicji należy odwołać się do ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (jt.Dz.U.2020.955, zwanej dalej u.o b.i a.). W myśl art. 7 ust. 1 tej ustawy

bronią palną jest każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego (definicja treściowa). Z kolei art. 4 ust. 1 pkt 1 u.b.a. uznaje za broń palną: broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową (definicja zakresowa). W uzasadnieniu uchwały 7s. SN z 29.01.2004 r., I KZP 39/03, trafnie wskazano: „nie tylko definicja zakresowa (...), ale także i (...) definicja treściowa pozwala zaliczyć broń gazową do broni palnej. Należy zatem wskazać, że w definicji treściowej został zawarty element, który niezależnie od przesadzającej treści definicji zakresowej sam przez się świadczy o zamiarze ustawodawcy zaliczenia broni gazowej do broni palnej (podkreśl. SA). O ile bowiem dotąd differentiam specificam broni palnej stanowiła zdolność do rażenia "pociskiem", o tyle obecnie uzupełniono tę cechę wyróżniającą o zdatność do rażenia "substancją" (podkreśl. SA). Tak więc zawarta w nowej ustawie o broni i amunicji definicja zakresowa spełnia tę funkcję, jaka jest przydawana tej formie definicji legalnej (zob. M. Zieliński, Wykładnia prawa. Zasady. Reguły. Wskazówki, Warszawa 2002, s. 313), tj. upraktycznia definicję treściową, ale i nie pozostaje z nią w jakiegokolwiek kolizji. Wypada też wyjaśnić, że nie stanowi kontrargumentu spostrzeżenie, iż w nowej ustawie o broni i amunicji zawarte są definicje treściowe broni palnej sygnałowej (art. 7 ust. 2) i broni palnej alarmowej (art. 7 ust. 3), brak jest zaś definicji treściowej broni palnej gazowej. Wszak brak jest w tej

ustawie również odrębnych definicji treściowych broni palnej bojowej oraz broni palnej myśliwskiej, które poza wszelkim sporem stanowią broń palną. Wzajemna relacja definicji treściowych i zakresowych, zawartych w ustawie o broni i amunicji, jest więc następująca: po to, aby stwierdzić, czy dane urządzenie stanowi broń palną bojową, myśliwską, sportową lub gazową, konieczne będzie dokonanie analizy posiadanych przez nie cech jedynie pod kątem elementów definicyjnych zawartych w art. 7 ust. 1; po to zaś, aby stwierdzić, że stanowi ono broń palną sygnałową lub broń palną alarmową niezbędne będzie nadto stwierdzenie cech wyspecyfikowanych odpowiednio w ust. 2 lub 3”.

Zważywszy, że w uzasadnieniu apelacji (vide jej str. 4) zasygnalizowany został wątek (rzekomej) usprawiedliwionej nieświadomości oskarżonego co do rodzaju broni, Sąd Apelacyjny wziął również tę kwestię pod uwagę. Zdaniem sądu odwoławczego, zagadnienie nabycia rzeczywistej broni gazowej jako broni alarmowej mogłoby mieć znaczenie w kontekście błędu z art. 28 § 1 k.k. lub z art. 30 k.k., gdyby nie prawidłowo ustalone przez sąd a quo (zresztą na podstawie wyjaśnień oskarżonego) okoliczności nabycia owej broni. Oskarżony kupił ją bowiem od nieznanego indywidualnego sprzedawcy i bez dokumentów. W takich okolicznościach twierdzenia oskarżonego jakoby to był zapewniany przez sprzedawcę, że to broń alarmowa, nie mogły sprawić, aby nie stawiano mu wymogu potwierdzenia, czy broń taką może posiadać bez pozwolenia. Trafnie bowiem Sąd Okręgowy przywołał poglądy judykatury, że „okoliczności

nieformalnego nabycia pistoletu obligują do sprawdzenia, czy nie jest to urządzenie podlegające reglamentacji posiadania” (wyrok SN z 24.05.2018 r., IV KK 348/17, LEX nr 2515826), a „[d]la przypisania przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. nie jest konieczne ustalenie, że sprawca znał właściwości broni i ich znaczenie dla wypełnienia znamion ustawowych przywołanego przepisu. Wystarczające jest jednoznaczne stwierdzenie, że miał on świadomość konieczności przestrzegania powszechnie znanej reguły zakazu posiadania, bez zezwolenia, broni” (wyrok SA we Wrocławiu z 31.08.2017 r., II AKa 222/17, LEX nr 2358919).

Sąd Apelacyjny zwraca nadto uwagę na powszechny w społeczeństwie charakter wiedzy o tym, iż posiadanie broni palnej (tak broni bojowej, myśliwskiej, jak i gazowej, sygnałowej, czy alarmowej) w polskim porządku prawnym jest reglamentowane. Niezależnie więc od tego, o jaki konkretnie rodzaj broni chodziło, oskarżony miał świadomość, że na jej posiadanie musi posiadać pozwolenie (por. podobne stanowisko dotyczące naboju: wyrok SA we Wrocławiu z 17.08.2017 r., II AKa 202/17, LEX nr 2412874; M. Mozgawa [w:] M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, M. Mozgawa, Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 263, teza 13). W kontekście stanowiska apelującego warto też wskazać, że Sąd Najwyższy zakwestionował możliwość skutecznego powoływania się na brak wiedzy o przynależności określonego urządzenia do kategorii objętej reglamentacją dla broni palnej przez osobę posiadającą bez wymaganego zezwolenia urządzenie

odpowiadające ustawowym kryteriom przyjętym w ustawie o broni i amunicji. „Niezależnie od znaczenia reguły ignorantia iuris nocet jest bowiem oczywiste, że dostęp do szeroko rozumianej broni w naszym kraju podlega daleko idącym ograniczeniom, wobec czego już samo wejście w posiadanie przedmiotu, który ze swej istoty (sposób działania, cechy konstrukcji, przeznaczenie) należy do tego kręgu urządzeń, musi rodzić obowiązek sprawdzenia, czy i ewentualnie jakie rygory oraz wymagania ciąży na jego posiadaczu. (...) Możliwość wyłączenia odpowiedzialności karnej w oparciu o instytucję błędu co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego albo nieświadomości co do bezprawności warunkowana jest usprawiedliwieniem takiego stanu świadomości sprawcy, do czego nie wydaje się wystarczające przywołanie zapewnienia przypadkowego sprzedawcy oraz faktu, że miał on rozstawiony stragan w miejscu przeznaczonym do prowadzenia handlu” (wyrok SN z 24.05.2018 r., IV KK 348/17, LEX nr 2515826).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, rozważania te zachowują aktualność również w odniesieniu do wyczerpania przez oskarżonego znamion z art. 280 § 2 k.k. Jak zauważył trafnie sąd meriti (str. 10 uzasadnienia), źródło wytworzenia broni, jej producent oraz model broni był oskarżonemu znany, gdyż wynikał z oznaczeń zawartych na niej. Skoro zaś model broni był dedykowany przez producenta jako broń gazowa, a nie hukowa, oskarżony wiedział, jaką bronią posługiwał się w trakcie rozboju. Zresztą, odmienna

<p>koncepcja byłaby nieracjonalna w kontekście rozumowania przyjętego odnośnie czynu z art. 263 § 2 k.k.</p> <p>Podsumowując, trafnie ustalony przez sąd meriti fakt, że oskarżony posiadał i posługiwał się pistoletem gazowym, stanowiącym broń palną, uzasadniał kwalifikację prawną czynu z punktu 1 zaskarżonego wyroku z art. 280 § 2 k.k., a z punktu 2 – z art. 263 § 2 k.k.</p>		
Wniosek		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku w pkt II. Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w części wstępnej wyroku w pkt I przez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 280 § 1 k.k. i w następstwie orzeczenie kary w minimalnym wymiarze przewidzianym przez art. 280 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności przeanalizowanych zarzutów, związane z nimi wnioski nie mogły zostać uwzględnione.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
4.1.	<p>Zważywszy na treść art. 447 § 1 i § 2 k.p.k., Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę kwestię rażącej niewspółmierności kar orzeczonych wobec oskarżonego.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>W tym aspekcie uwzględniono, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (wyrok SA w Poznaniu z 04.07.2013 r., II AKa 125/13, LEX nr 1345555; wyrok SA w Lublinie z 04.06.2014 r., II AKa 72/14, LEX nr 1493773), nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (wyrok SA w Warszawie z 18.09.2013 r., II AKa 258/13, LEX nr 1392054).</p> <p>Ferując wyrok w zakresie wymiaru kar za obydwa czyny przypisane oskarżonemu, a także w zakresie kary łącznej, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 21-24) bardzo szeroko przywołał okoliczności faktyczne i prawne, które miał w polu widzenia, w tym okoliczności obciążające i łagodzące, a zaskarżony wyrok w zakresie wszystkich rozstrzygnięć nie wykraczał poza granice swobodnego uznania sędziowskiego. W szczególności sąd a quo uwzględnił dyrektywy prewencji generalnej, nadając im wystarczającą rangę, jak również dyrektywy prewencji indywidualnej, akcentując następstwa rozboju i zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynów. Wymierzone kary, w ocenie Sądu Apelacyjnego, były łagodne.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Rozstrzygnięciami sądu pierwszej instancji utrzymanymi w mocy były wszystkie zawarte w zaskarżonym wyroku.</p>	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wszystkie zarzuty apelacji obrońcy okazały się bezzasadne (vide podsekcja 3.1), a sąd odwoławczy nie stwierdził w tym zakresie bezwzględnych przyczyn odwoławczych.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zważywszy na wniosek obrońcy oskarżonego, zasądzono na jego rzecz od Skarbu Państwa kwotę 738 zł, w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>O kosztach tych orzeczono na mocy art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze, obliczając ich wysokość po myśli § 17 ust. 2 pkt 5 i § 4 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jt.Dz.U.2019.18).</p>
3.	<p>O kosztach sądowych postępowania odwoławczego należnych od oskarżonego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając go od ich uiszczenia z uwagi na jego sytuację osobistą i majątkową (brak majątku), jak również konieczność odbycia kary pozbawienia wolności.</p>

7. PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana